

43 Inkwizycja – prawda, pamięć i przebaczenie w Kościele

Początki inkwizycji papieskiej sięgają roku 1184, a jej powstanie wiąże się z ówczesną sytuacją w zachodniej Europie, zwłaszcza w południowej Francji, gdzie od blisko 150 lat szerzyła się herezja katarów (albigensów). Przez ponad wiek z heretykami, których działalność prowadziła do anarchii, walczyli władcy świeccy, dopuszczając się przy tym okrucieństw i niesprawiedliwości. Inkwizycja kościelna miała na celu ograniczenie tych nadużyć przez ocenianie, czy ktoś rzeczywiście jest winny herezji. Mogła przekazać władzy świeckiej tylko tego, kto po ustaleniu winy nie okazał skruchy (np. przez cały XIII w. trybunał inkwizycyjny w Tuluzie, gdzie było najwięcej heretyków, przekazał władzy świeckiej tylko 1% osądzonych). Kara „więzienia”, jaką mógł wydać trybunał kościelny, niemal zawsze polegała na przymusowym pobycie w klasztorze i stosowaniu się do reguł życia zakonnego. Także jeśli chodzi o stosowanie tortur, trzeba stwierdzić, że funkcjonujące stereotypy nie są zgodne z prawdą. Przypadki nadużyć ze strony ludzi Kościoła były nieliczne, ale nie wolno o nich zapominać. Właśnie za nie przepraszał w imieniu całego Kościoła katolickiego św. Jan Paweł II w Roku Jubileuszowym.

**WARTO
przebaczać**

„Gdy (...) zbliża się ku końcowi drugie tysiąclecie chrześcijaństwa, jest rzeczą słuszną, aby Kościół w sposób bardziej świadomy wziął na siebie ciężar grzechu swoich synów, pamiętając o wszystkich tych sytuacjach z przeszłości, w których oddalili się oni od ducha Chrystusa i od Jego Ewangelii i zamiast dać świadectwo życia inspirowanego wartościami wiary, ukazali światu przykłady myślenia i działania, będące w istocie źródłem antyświadectwa i zgorszenia”.

(Jan Paweł II, List apostolski „Tertio millennio adveniente”, 33)

„Bolesnym zjawiskiem, nad którym synowie Kościoła muszą się pochylić z sercem pełnym skruchy, jest przyzwolenie – okazywane zwłaszcza w niektórych stuleciach – na stosowanie w obronie prawdy metod nacechowanych nietolerancją, a nawet przemocą”.

(Jan Paweł II, List apostolski „Tertio millennio adveniente”, 35)

Do wyznania własnych win i próby o przebaczenie wzywa Pismo Święte:

Jeśli mówimy, że nie mamy grzechu,
to samych siebie oszukujemy
i nie ma w nas prawdy.
Jeżeli wyznajemy nasze grzechy,
Bóg jako wierny i sprawiedliwy
odpuści je nam
i oczyści nas z wszelkiej nieprawości.
Jeśli mówimy, że nie zgrzeszyliśmy,
czynimy Go kłamcą
i nie ma w nas Jego nauki.

(1 J 1, 8-10)

W homilii wygłoszonej 12 marca 2000 r., w Dniu Przebaczenia, św. Jan Paweł II przeprosił za inkwizycję i za każdy przejaw zła w Kościele.

„Winniśmy wyznać, że jako chrześcijanie ponosimy odpowiedzialność za zło występujące dzisiaj. W obliczu ateizmu, obojętności religijnej, (...) łamania prawa do życia, niewrażliwości na ubóstwo wielu krajów musimy zadawać sobie pytanie, w jakiej mierze i my ponosimy odpowiedzialność.

Za częstą winę, jaką każdy z nas przez swoje postępowanie ponosi za te przejawy zła, przyczyniając się do oszpeceń oblicza Kościoła, pokornie prosimy o przebaczenie.

Wyznając nasze winy, jednocześnie wybaczymy innym winy popełnione wobec nas. W ciągu dziejów niezliczeni chrześcijanie znosili szkany, przemoc i prześladowania z powodu swojej wiary. Podobnie jak przebaczyły ofiary tych niesprawiedliwości, tak i my przebaczymy. Dzisiaj i w każdej epoce Kościół stara się oczyszczać pamięć o tych smutnych wydarzeniach z wszelkich uczuć gniewu i pragnienia zemsty. (...) Z przyjęciem przebaczenia Bożego wiąże się powinność przebaczenia braciom i dążenia do wzajemnego pojednania”.

(Jan Paweł II, Przebaczymy i prosimy o przebaczenie)

WIEM, ŻE

**Kościół potrzebuje
nieustannego
oczyszczania**

? Zastanów się

- Jaką postawę przyjmujesz, gdy ktoś zawinił przeciw tobie?
- W jaki sposób możesz zrobić krok w kierunku pojednania mimo wyrządzonego ci zła?
- Kogo mogło zranić twoje zachowanie?
- Kto czeka na twoje przeproszenie?
- Czy potrafisz prosić o przebaczenie?

! Zapamiętaj

Inkwizycja – kościelna lub świecka instytucja sądownicza, przeciwdziałająca szerzeniu się herezji (kościelna) lub poglądom rewolucyjnym (świecka).

Herezja – błędne ujęcie wiary; powstaje, gdy jedna prawda wiary (lub więcej) zostaje wyrwana z kontekstu całości i jest fałszywie rozumiana; są to poglądy religijne uznane za sprzeczne z doktryną (nauką) głoszoną przez Kościół.

Heretycy – ci, którzy uważali siebie za chrześcijan, jednak ich nauka w świetle wszystkich prawd wiary była błędna i fałszywa.

„Kościół obejmujący w łonie swoim grzeszników, święty i zarazem ciągle potrzebujący oczyszczenia, podejmuje ustawicznie pokutę i odnowienie. Wszyscy członkowie Kościoła, łącznie z pełniącymi w nim urzędy, muszą uznawać się za grzeszników. (...) Kościół gromadzi więc grzeszników objętych już zbawieniem Chrystusa, zawsze jednak znajdujących się w drodze do uświęcenia”.

(Katechizm Kościoła katolickiego, 827)

Szczęść Boże uczniowie klasy 8!

1. Nowe zadania:

Termin	Temat numer:	Zadanie
30.04.2020r.	43. Inkwizycja – prawda, pamięć i przebaczenie w Kościele	- POMÓDL SIĘ Pomódl się o postawę mężnego wyznawania wiary w Jezusa Chrystusa

Ks Daniel Obzejta